

РЕШЕНИЕ

№ 5667

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 21.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4377** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 – 207 от АПК връзка чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по предявени от Р. Т. М. – Н. от [населено място] срещу Националния осигурителен институт /НОИ/ обективно кумулативно съединени иски за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, причинени ѝ от издадени незаконосъобразни /нищожни/ актове на управителя на НОИ /заповед № 2009/28.12.2015г./ и на директора на ТП на НОИ С. - град /заповед № 1015-21-12/31.08.2015г. и решение № РО-496/23.07.2015г./, както и от незаконосъобразни действия на директора на ТП на НОИ С.-град за периода 2014г. – 2016г., с обща цена на исковите в размер на 89 700лева.

В исковата молба и допълнението към нея ищцата твърди, че работела в структурата на общественото осигуряване още от 1979 г. като от 01.01.1998г. след проведен конкурс е заела длъжността „Началник на отдел „Правен“ в Териториално поделение на Националния осигурителен институт /ТП на НОИ/ С. - град. В периода 2000 г. – 2014 г. годишното изпълнение на служебните ѝ функции винаги е било оценявано с оценка „Изпълнението надвишава изискванията“, дисциплинарни наказания не са ѝ били налагани, а сред колегите в ТП и сред подчинените в отдела се ползвала с безспорен авторитет и чувство за безрезервна колегиалност. След кадрова промяна през 2012 г., изразяваща се в назначаването на Т. Б. В. като директор на ТП на НОИ С. - град, В. Я. като директор на Дирекция „Пенсии" и Е. Л. като началник на отдел „КР на ДОО", обемът на работа в отдел „Правен" се увеличил значително. Според ищцата, даваните от нея правни становища често не били приемани от В.,

което довело до подаването на завишен брой жалби срещу актовете на директора на ТП на НОИ С.-град, а различията в становищата на двамата за правилното прилагане на закона, преценката на доказателствата по отделните преписки и спазване на процесуалните правила изострили конфликта между тях. Н. твърди, че на 13.03.2015 г. Т. В. ѝ казал в присъствието на П. П. - директор на Дирекция „ЧРАПИО“, да подаде молба за напускане, поради липса на доверие в нея и липса на качества на ръководител, а в края на месеца пред служителите на отдел „Правен“ заявил, че Н. „не става за ръководител на отдела“. Ищцата твърди, че до този момент /13.03.2015 г./ в продължение близо на година и половина преди това, служебните взаимоотношения с директора на ТП на НОИ С. - град постепенно се влошавали и поради предприемане от последния на незаконни действия за натиск върху нея чрез инсцениране изчезването на документи, връчване на уведомления за даване на обяснения по чл.93, ал.1 от ЗДСл без да образува дисциплинарно производство, инсцениране на „нарушения“, за които била набедена, че отговаря с цел да бъде уличена, че не се справя със задълженията си /за изчезването на оригиналните документи на осигурявано лице от пенсионната му преписка/ и т.н. Вследствие на приложения тормоз към нея преди това, здравословното ѝ състояние се влошило, поради което се наложило след края на месец март 2015 г. да ползва отпуск поради общо заболяване. През втората половина на м.април 2015 г. достъпът до работното ѝ място бил спрял чрез деактивиране на служебната ѝ карта, картата на служебния ѝ телефон също била спряна. Ограничаването на достъпа ѝ до работното място Н. обжалвала пред управителя на НОИ, в резултат на което той разпоредил на директора на ТП на НОИ С.-град достъпът да бъде възстановен. Представените от Н. болнични листове били обжалвани като било разпоредено да не се изплащат, но болничните били потвърдени. В. възложил извършването на проверки на всички юридически лица, с които Н. сключила граждански или допълнителен трудов договор, по негов сигнал била извършена и проверка от Националната агенция по приходите във връзка с подаваните от ищцата годишни данъчни декларации. След връщането ѝ от продължителен отпуск по болест ѝ били поискани обяснения с цел ангажиране на дисциплинарната ѝ отговорност относно изясняване на причините за допуснати нарушения на спазването на срокове за произнасяне по преписки за трудови злоупотреки, по които по-късно било установено, че отговорността за забавянето не е нейна. Всички тези действия на В. ищцата определя като продължаващи системни незаконни действия на натиск и тормоз спрямо нея. Твърди, че упражненият натиск от директора на ТП на НОИ С. - град ѝ причинил значително притеснение и тревоги, че няма да може да издържа децата си и ще провали бъдещето им, които значително влошили здравето ѝ; напрежението и срамът от колегите, пред които директорът я злепоставил и пред които опозорил името ѝ и професионалната ѝ дейност, рефлектирало допълнително върху здравословното ѝ състояние. Обидните квалификации, създаването на враждебно отношение спрямо нея, включително внушенията върху колегите и върху юриконсултите от отдела чрез злепоставяне на дейността ѝ, Н. сочи като причина за тежката депресия, в която изпаднала поради пренебрежителното отношение на началника ѝ към нея. Твърди, че оказваният ѝ незаконен психически тормоз от директора на ТП на НОИ С. - град за продължителен период /2014г.- 2015 г./ и тенденциозното му грубо отношение я променило поведенчески, причинило затварянето ѝ в себе си и изолирането ѝ изцяло от обществото, влошаване на отношенията ѝ със съпруга и децата ѝ, предизвикало

чувство за безпомощност и нервни кризи, които заедно с притеснението, че ще остане без доходи и ще изпадне в изолация и бедност, дали своето негативно отражение върху психическия и емоционалния ѝ живот. Твърди, че оказаният ѝ тормоз и настоятелното преследване за напускане на работа ѝ причинили постоянно безсъние и тревожност, развили чувство за заплахата от професионалното ѝ унищожение и заплахата за бъдещето на семейството ѝ, което предизвикало у нея напрежение и отчаяние от създадената безизходица. Според ищцата, системните незаконосъобразни проверки на директора Т. В. в продължение на дълъг период от време от 2014 г. до уволнението ѝ на 05.01.2016 г., поддържаните дискомфорт и заплахата за служебното ѝ положение, включително и през периода на провеждане на лечението ѝ, довели до задълбочаване на депресията ѝ и до освидетелстването ѝ от ТЕЛК с ЕР на ТЕЛК № 0660/ 07.03.2016 г. и определена 50% ТНР. Твърди, че и до настоящия момент не е възстановила напълно здравословното си състояние, като са се отключили и други здравословни проблеми на основата на стреса - алергии и уртикарийни обриви, видно от представена епикриза № 12535/1260 от 06.11.2017 г. На 31.08.2015 г. на Н. била връчена заповед №1015-21-12/31.08.2015 г. на директора на ТП НОИ за дисциплинарно наказание „порицание“ , поради виновно нарушение на служебно задължение - за непопълване на т.2 от декларация по чл.29, ал.2 от ЗДСл. относно получени през 2013 г. допълнителни възнаграждения по два граждански договора, въпреки че по нейни твърдения посочените данни били отразени в подадената декларация в НАП , а и непопълването на декларацията не е нарушение на служебните задължения, тъй като това не е задължение по длъжностната ѝ характеристика. Твърди се от ищцата, че по предложение на В. била реструктурирана дирекцията, в която се намирал ръководеният от нея Правен отдел, като със заповед № 1016-40-606/15.12.2015 г. /според нея нищожна поради липса на компетентност/, управителят на НОИ е наредил, считано от 01.01.2016 година в ТП на НОИ С.-град да се закрие Дирекция “Човешки ресурси, административно, правно и информационно обслужване“, Дирекция “Финансово-счетоводна дейност“, и да се разкрие Дирекция “Обща администрация“, като се съкрати длъжността началник отдел „Правен“. В резултат на това със Заповед № 2009 /28.12.2015г., считано от 05.01.2016 г. управителят на НОИ е прекратил служебното правоотношение на ищцата като началник - отдел “Правен“ в Дирекция “Човешки ресурси, административно-правно и информационно обслужване“ /ЧРАПИО/“, впоследствие обявена от съда за нищожна, поради липса на компетентност на управителя на НОИ - Б. П. към момента на издаването ѝ. След връчването на заповедта за прекратяване на служебното ѝ правоотношение, Н. твърди, че изпаднала в огромен шок, била дълбоко разстроена и огорчена от незаконната разправа с нея, а след това изпаднала в отчаяние и чувство на обреченост, имала усещането, че професионалният и личният ѝ живот се сриват. Сочи, че с факта на уволнението ѝ били разрушени и приятелските колегиални взаимоотношения с колегите ѝ, а надеждата ѝ за кариерно професионално развитие в ТП на НОИ С. - град била унищожена. Като намира, че всички настъпили в личния ѝ статус здравословни и психично-емоционални проблеми са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразните действия на директора на ТП на НОИ С. – град и незаконосъобразните административни актове на последния и на управителя на НОИ, описани по-горе, Н. претендира присъждане на обезщетение в размер на 70 000лв., които намира, че биха могли отчасти да компенсират причинените ѝ болки и страдания от действията и актовете на горепосочените

длъжностни лица. В допълнение към ИМ конкретизира отделните претенции за причинените ѝ нематериални вреди от отделните незаконосъобразни действия и актове на бившите ѝ началници. Освен визираните неимуществени вреди, ищцата претендира и имуществени такива /пропуснати ползи/, които намира, че също са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразните актове и действия на посочените по-горе лица. На първо място, твърди, че търпи имуществени вреди не само от незаконното уволнение, но и от невъзстановяването ѝ на работа поради съкращаване на заеманата до освобождаването ѝ длъжност началник на отдел „Правен“ в ТП на НОИ С. град /принуждаването ѝ да оттегли искането си за възстановяване и избере друго служебно правоотношение/, изразяващи се в получавания по-нисък размер пенсия за инвалидност поради общо заболяване, дължащ се на разликата във възнаграждението между това на началник отдел „Правен“ в НОИ - 2018 лв. и определеното ѝ за длъжността „Главен инспектор“ /в Инспектората на Министерство на икономиката/ - 1565 лв. Получаваният по-нисък размер пенсия за инвалидност, ищцата счита, че е в пряка и непосредствена връзка с намаления ѝ осигурителен доход и представлява имуществена вреда, причинена от отказа за възстановяване на длъжността началник на отдел „Правен“. Твърди се също, че невъзстановяването на работа е причина за получаване на по-нисък размер обезщетение /само за два месеца по смисъла на чл.106 ал.3 от ЗДСл/ при пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, предстоящо ѝ през 2019г., поради отнетото ѝ право на обезщетение от 6 основни заплати поради пенсиониране, пряка и непосредствена последица от отменената заповед №2009/28.12.2015г. За пряк и непосредствен резултат от наложеното ѝ незаконосъобразно дисциплинарно наказание „порицание“ със Заповед № 1015-21-12/31.08.2015 г. на директора на ТП на НОИ - С. [населено място] ищцата приема и изплащането на по-ниско по размер възнаграждение от м.08.2015г. до уволнението ѝ на 05.01.2016г., в което също не е включено допълнително възнаграждение за постигнати резултати по чл.67, ал.7, т.5 от ЗДСл, от една страна произтичащ от разликата между следващата ѝ се брутна заплата и изплатеното обезщетение за временна неработоспособност през 2015г., която е не по-малко от 3000 лева, а от друга - наложеното дисциплинарно наказание, в резултат на което директорът на ТП на НОИ - С. град чрез незаконната си заповед я е лишил от получаване на допълнително възнаграждение за постигнати резултати по чл.67, ал.7, т.5 от ЗДСл., равняващо се на не по-малко от една основна заплата 1700 лева. Общо имуществените вреди от незаконосъобразните актове и действия на представляващите ответника лица ищцата определя на сумата 19700лв., които конкретизира по вид и размер в допълнението към ИМ. Претендира вредите ведно със законната лихва от датата на причиняването им /увреждането/ до окончателното им изплащане. Претендира и присъждане на съдебните разноски, включително заплатено адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ищцата лично и с пълномощника си адв. Р. от САК поддържа исквете и моли за уважаването им в пълен размер като основателни и доказани.

Ответникът – Национален осигурителен институт чрез процесуалните си представители оспорва исквите претенции като ги намира неоснователни – недоказани по основание и размер. Възразява, че не са налице кумулативно предвидените в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки за ангажиране имуществената отговорност на ответника - нарушаващи нормативни разпоредби актове и действия

на органите/длъжностните лица на ответника при или по повод административна дейност, настъпили в патримониума на ищцата имуществени или неимуществени вреди в посочените степен и размер, които да са произтекли пряко и непосредствено от актовете и действията на сочените от ищцата лица. Претендират отхвърляне на исковите претенции в пълен размер и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковите, и пледира за отхвърлянето им.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и съобрази доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

По делото е установено и между страните няма спор по фактите, че ищцата е започнала работа в структурите на общественото осигуряване през 1979г., а след проведен конкурс, считано от 01.01.1998г е била назначена за началник на отдел „Правен“ в Териториално поделение на Националния осигурителен институт /ТП на НОИ/ С. - град. В периода 2000 г. – 2014г. годишното изпълнение на служебните й задължения е било оценявано с оценка „Изпълнението надвишава изискванията“, а дисциплинарни наказания не са й били налагани. Като професионалист, колега и личност Н. се е ползвала с авторитет сред колегите си в ТП и е била пример за подчинените си в отдела с чувството си за колегиалност.

През 2011г. за директор на ТП на НОИ е бил назначен Т. Б. В., с когото през първите години ищцата е работела успешно в екип, но постепенно през годините отношенията между Н. и ръководителя на ТП започнали да се влошават. Давани от нея правни становища по жалби не били приемани от В. като в основата на това стояли различията във виждането на двамата по юридически въпроси при решаването на конкретни казуси /преписки/, свързани с дейността на ТП на НОИ. През 2014г. - 2015г. служебните взаимоотношения между Н. и директора на ТП на НОИ С. - град все повече се влошавали и поради настъпването на обстоятелства, интерпретирани и квалифицирани от ищцата като „инсцениране на нарушения“, за извършването на които е била набедена с цел уязвяване и ангажиране на дисциплинарна отговорност, и като „недопустим натиск и тормоз“ отстрана на В.. На 13.03.2015 г., в присъствието на св. П. П. - директор на Дирекция „ЧРАПИО“ В. предложил на ищцата да подаде молба за напускане, поради липса на доверие в нея и липса на качества на ръководител. През същия месец март 2015 г. по повод на осъществен контрол върху дейността на звената на ТП на НОИ С.-град е била извършена проверка на дейността на ръководения от Н. Правен отдел и поради констатиране на просрочени преписки в отдела от ищцата са били поискани обяснения в качеството й на началник. Установено е също и не се спори между страните, че от полагане на труд извън служебното правоотношение ищцата е получавала допълнителни доходи и по сигнал на В. е било проведено производство в НАП във връзка с деклариране на неверни данни в годишните декларации на Н. като държавен служител за периода 2012г.-2014г. За констатираните нарушения, визирани по-горе, със заповед от 31.08.2015 г. на В., отменена с влязъл в сила съдебен акт по адм.д. № 9348/15г. по описа на АССГ, инициирано по жалба на ищцата, на Н. е било наложено дисциплинарно наказание „порицание“.

Установено е също и обстоятелството, че след установяване на

нарушенията в отдел „Правен“ и изискване на обяснения от ищцата в тази връзка, последната е излязла в продължителен отпуск по болест от 26.03.2015г. до 06.08.2015г. като представените от нея болнични листове са били оспорени от Т. В., но потвърдени от НЕЛК поради неустановяване на нарушения по издаването им. Определени от В. служители са извършили проверка за спазване на болничния режим по болничен лист от 25.03.2015г. от Н., за което посетили дома ѝ и съставили протокол за неспазване на режима, т.к. никой не им отворил. С разпореждане № С-21-999-26-00362764/28.05.2015г. на В. е било разпоредено да не се заплаща обезщетение за ползван отпуск по болест за болничен лист от 25.03.2015г., но с негово решение № РО-496/23.07.2015г. е било наредено да се изплати дължимата сума.

Данните сочат също, че през периода на отпуска поради временна неработоспособност достъпът до работното място на Н. е бил ограничен като служебната ѝ карта е била деактивирана, спрян е бил и служебният ѝ телефон.

Безспорно е, че със заповед № 1016-40-606/15.12.2015г. на управителя на НОИ, считано от 01.01.2016г. в ТП на НОИ са били закрити дирекция „ЧРАПИО“, дирекция „ФСч дейност“, в състава на които е бил и ръководеният от Н. Правен отдел, и на тяхно място е била разкрита дирекция „Обща администрация“. Със заповед от 28.12.2015 г. на управителя на НОИ, считано от 05.01.2016г. служебното правоотношение на Н. е било прекратено, като впоследствие с влязло в сила съдебно решение по адм.д. № 756/16г. на АССГ тази заповед е била обявена за нищожна, поради липса на компетентност на издателя ѝ. Не се спори, че ищцата първоначално е поискала възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, но впоследствие е оттеглила заявлението си. Няма спор и по факта, че от 20.01.2016г. ищцата е започнала работа в Инспектората на Министерство на икономиката, където продължила да работи и през 2017г., когато влязло в сила съдебното решение за обявяване нищожността на заповедта за уволнението ѝ. Не се оспорва от ищцата и фактът, че ѝ е било изплатено от ответника обезщетение по чл.104 ал.1 от ЗДСл, предвид обявената за нищожна заповед за прекратяване на служебното правоотношение.

По делото е установено обстоятелството, че с ЕР № 0465/16.10.2015г. на НЕЛК и ЕР № 0660/07.03.2016г. на ТЕЛК Н. е била освидетелствана като ѝ е била определена 50% ТНР за заболяване с диагноза „смесена тревожно-депресивно разстройство“ с противопоказания „нервно психично пренапрежение“. Безспорно е също, че през периода от 20.01.2016г. до 10.04.202017г., когато е влязло в сила съдебното решение

за обявяване нищожността на заповедта на управителя на НОИ за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата, последната не е ползвала отпуск за временна неработоспособност поради констатираното заболяване. Ползваните от Н. болнични листове за временна нетрудоспособност в края на 2017г. и началото на 2018г. са за кратък период от време и касаят вирусни и други инфекции /алергии и уртикарийни обриви, видно от представена епикриза № 12535/1260 от 06.11.2017 г./, без установена връзка с основното заболяване, за което Н. е била освидетелствана.

Изложените факти и обстоятелства се установяват и от показанията на разпитаните по делото свидетели, които съдят кредитира в частта, в която не противоречат на събраните по делото писмени доказателства и не показват заинтересованост и пристрастност от изхода на делото. Съдът няма основания да даде вяра и на показанията на свидетелите, които не се базират на преките им наблюдения, а на слухове, предположения, разкази на ищцата или препредадени от трети лица.

По искане на ищцата по делото е допусната и извършена съдебно-счетоводна експертиза, със заключението на която е изчислена стойността на отделните имуществени вреди /пропуснати ползи/, твърдени от ищцата и изразяващи се в неоснователно неполучени парични суми, представляващи според ищцата разлика между дължимо и реално получено, причинена пряко и непосредствено от незаконосъобразните актове и действия на органите/длъжностните лица на подчинение на ответника, с която разлика ищцата претендира да е обедняла и ѝ се дължи обезвреда.

При горните фактически констатации съдът изведе следните правни изводи:

Предявените срещу ответника искиви претенции за обезвреда на имуществени и неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразни/нищожни актове и незаконосъобразни действия на негови длъжностни лица са процесуално допустими – предявени от надлежна страна, с правен интерес от завеждането им и срещу пасивно легитимиран ответник.

Разгледани по същество обаче, исковете са неоснователни и недоказани, и следва да бъдат отхвърлени с произтичащите от това правни последици.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват искиве за обезщетение за вреди причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. За да възникне отговорност за вреди, причинени от държавата или общините на граждани или юридически

лица, съгласно чл. 1, ал.1 и чл.4 от ЗОДОВ, следва да бъдат кумулативно осъществени следните елементи от фактическия състав на деликтната отговорност: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, реално настъпила вреда от такъв административен акт или действие, пряка и непосредствена причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Неналичието дори на един от елементите на сложния фактически състав препятства реализирането на отговорността на държавата или общината по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съдът намира, че не са налице предпоставките на закона за реализиране отговорността на ответника, по следните съображения:

По делото не се установиха твърдените от ищцата незаконосъобразни действия, извършени от директора на ТП на НОИ Т. В. в това му качество и в кръга на неговите служебни задължения, т.е. при или по повод упражняване на административна дейност. В случая не се установи наличието на първия елемент от фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата, тъй като за да са незаконосъобразни фактическите действия или бездействия, те трябва да са извършени в нарушение на материални или процесуални норми или да не е налице законова регламентация за такива действия, каквито обстоятелства по делото не бяха установени.

При съвкупната преценка на доказателствата по делото съдът приема, че действията на В. по отношение на ищцата са извършени в изпълнение на правомощията му на ръководител на териториалното поделение, съгласно чл.29, ал.1, т.1 от Правилника за организацията и дейността на НОИ, на когото в това качество е вменено да планира, организира, контролира и координира дейността на ТП. В изпълнение на вменените му контролни функции, същият е в правото си да разпорежи извършването на проверки в отделните звена на поделението, ако и когато прецени това за необходимо. В случая, при установяване на допуснати нарушения в ръководения от Н. отдел, В. е разпоредил проверка именно там. Не се доказва и твърдението на ищцата, че тази проверка е била насочена преднамерено към нея и нейната професионална дейност, с цел да бъде тя неоснователно набедена в извършване на нарушения и съответно освободена от работа. Във връзка с правомощията му по чл.29 от Правилника, за констатираните неоснователно забавени преписки в отдела директорът на ТП е изискал и обясненията от Н. като началник –

отдел. Установи се, че в случая В. е взел обяснения и от други служители в отдела, въпреки че в качеството му на ръководител и при преценка за наличие на данни за нарушение последният не е бил задължен да стори това. Безспорно, като началник на отдела, ищцата е имала задължение да упражнява системен контрол в поверения ѝ отдел, изискващ осведоменост и яснота относно цялата възложена и извършвана от юристите дейност, включително и за разпределените по време на годишния платен отпуск на началника на отдела преписки.

В качеството му на ръководител и с предоставените му правомощия като такъв по ЗЗО и чл.112 от ЗЗдр, В. е оспорил представените от ищцата болнични листове, поради което независимо от изхода на спора, не може да се приеме, че това му действие е незаконосъобразно, по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ във връзка с чл.203 и следващите от АПК. На следващо място, осъществявайки вменените му като ръководител правомощия директорът на ТП е предложил на компетентния орган – управителя на НОИ извършването на изменение в структурата на ръководената от него организация. От друга страна, реализираното изменение на структурата, обусловило прекратяването на служебното правоотношение с ищцата не доказва твърдението ѝ за преднамерена и целенасочена спрямо нея разправа, т.к. е било изцяло в компетентността, преценката и волята на решаващия орган. Несъстоятелен е и доводът на Н. за незаконосъобразност на действията по ограничаване на достъпа ѝ до работното място и спирането на служебния ѝ телефон, по аргумент от отменената, но действала към релевантния момент норма на чл.18 от НМЕ, която не допуска без разрешение от лекуващия лекар, издал болничния лист, и по свое усмотрение осигуреното лице да се върне на работа преди изтичане на разрешените отпуск, а на осигурителя вменява да не допуска до работа лицата, ползващи отпуск по болест /временна работоспособност/. И спирането на служебния телефон при продължителен отпуск на служителя, с оглед на факта, че е предвиден за служебно ползване, е също право на ръководителя, за да се предотврати евентуална злоупотреба при ползването му. На следващо място, неоснователно е възприето от ищцата като форма на психически тормоз и незаконно преследване от страна на директора на ТП на НОИ подаването на сигнал за проверка до НАП. Предвид установените доходи, получени от ищцата извън служебното ѝ правоотношение с ответника, в нарушение на чл.7 от ЗДСл и чл.19 от Кодекса за поведението на служителите в държавната администрация, В. е изискал информация от НАП за подадени от Н. годишни данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ. И тъй като за констатираните нарушения на ЗДСл е била издадена заповед за

дисциплинарно наказание от 31.08.2015г., не може да се сподели тезата на ищцата за извършване на лишени от правно основание действия на директора на ТП на НОИ. Не е незаконосъобразно действие по смисъла на закона и иницираната проверка за спазване на домашно-стайният режим от ищцата по болничния лист от 25.03.2015г. В изпълнение на нормата на чл.46 ал.1 т.2 от КСО В. е иницирал проверка за съобразяване с предписания от здравните органи режим като условие за изплащане на обезщетение за временна неработоспособност и при констатирано неспазване на предписанията с разпореждане е отказал плащане на обезщетението за временна неработоспособност. С последващата отмяна на разпореждането с решение, директорът на ТП на НОИ е опровергал доводите на ищцата за преднамерено и тенденциозно отношение към нея. На последно място, различията във вижданията на Н. и В. по правни въпроси при решаването на казусите по отделните преписки и отказът на В. да приеме противни на неговото мнение становища на ищцата не могат да се определят като упражняван спрямо нея психически натиск и тормоз. Несъмнено органът, който носи отговорността за правилното решаване на казусите и за законосъобразността на окончателните административни актове е ръководителят /в случая директорът на ТП/, от чието име се издават и чийто подпис съдържат.

По изложените съображения съдът приема, че действията на директора на ТП на НОИ С.-град, от които ищцата твърди, че търпи вреди, по естеството си представляват действия в изпълнение на негови правомощия, поради което не са незаконосъобразни.

Що се касае до отменените като незаконосъобразни/обявени за нищожни административни актове - заповед № 2009/28.12.2015г на управителя на НОИ и заповед № 1015-21-12/31.08.2015г. на директора на ТП на НОИ С. - град, няма спор, че са елемент от фактическия състав на чл.1 от ЗОДОВ и основание за ангажиране отговорността на ответника, но при условие, че са причинили твърдените от ищцата вреди.

Въпреки разпределената върху Н. доказателствена тежест обаче, последната не установи наличието на настъпили в нейната правна сфера неимуществени вреди, настъпили вследствие на твърдените незаконосъобразни актове и действия на длъжностните лица на ответника. От събраните по делото писмени и гласни доказателства не се установиха твърденията на ищцата, че с действията си В. е „опозорил доброто й име и професионалната й дейност като я е злепоставил и унизил пред колегите й“, предизвиквайки у нея „напрежение и срам от колегите“. Не се доказва твърдяната от Н. „поведенческа промяна,

затваряне в себе си и намаляване общуването ѝ с външния свят до минимум, изолиране от обществото“. Аргумент и доказателство за противното е постъпването на Н. на нова работа броещи дни след прекратяване на служебното ѝ правоотношение с НОИ и участието ѝ в предизборната кампания като кандидат за общински съветник през 2015г. Соченото влошаване на отношенията ѝ със съпруга и децата също не могат да се приемат за несъмнено установени, с оглед доказването ѝ със свидетелски показания единствено на съпруга на ищцата, който по презумпция е заинтересован от изхода на делото и не са подкрепени с други годни да установят това обстоятелство доказателствени средства. „Честите изблици на плач, затрудненията в изразяването и общуването с близките“ не се установяват от показанията на останалите свидетели, които са се концентрирали да докажат предимно твърденията от ищцата действия на упражняван от В. спрямо нея психически тормоз и натиск да я принуди да напусне работа. Не се установиха и твърденията на Н. за постоянно поддържано от ръководителя „напрежение, дискомфорт и заплахата за служебното ѝ положение, довели я до пълно отчаяние“. В това отношение показанията на разпитаните свидетели не установяват конкретни обстоятелства и не се базират на лични впечатления и представляват по-скоро препредаване на твърдения за факти, сочени от ищцата. По изложените по-горе съображения не може да се приеме за доказано и твърдението на ищцата, че след връчването на заповедта за прекратяване на служебното ѝ правоотношение „изпаднала в чувство на отчаяние и обреченост“, т.к. още същият месец е започнала работа в Инспектората на Министерство на икономиката на сходна със заеманата в НОИ длъжност. Недоказани останаха и твърденията за разрушени с факта на уволнението приятелски и колегиални взаимоотношения, което се опровергава от разпитаните свидетели, бивши колеги на ищцата.

По делото е безспорно установено, че ищцата е била освидетелствана от медицинските експертни органи /с експертни решения на ТЕЛК и НЕЛК/ с призната 50% ТНР за заболяване с водеща диагноза „смесено тревожно – депресивно разстройство“. Не се установи обаче настъпването на неимуществените вреди, конкретизирани от ищцата като силен емоционален стрес, негативни емоции, болки и душевни страдания, психически дискомфорт и усещане за уронване на честта и достойнството ѝ, и като резултат от тях – влошаване на психичното ѝ здраве вследствие на действията и актовете на длъжностните лица на ответника. Не се установи и търпените от ищцата болки и страдания от алергии и уртикарийни обриви, да са свързани с действията и актовете на посочените лица.

Не се установи по категоричен начин и настъпването на сочените от ищцата имуществени вреди /пропуснати ползи/ в конкретизирания от нея размер, които твърди, че към датата на предявяване на исковите претенции последната е следвало да получи, но неоснователно не е получила, вследствие незаконосъобразните действия и актове на длъжностните лица на ответника. На първо място, пропуснатите ползи, за да подлежат на обезщетяване следва да са безспорно установено неполучено, но сигурно увеличение на имуществото на претендиращото ги увредено лице, каквото в случая не се доказва. Всички претендирани от ищцата суми, с които твърди, че е обедняла /неоснователно не е получила/ са предполагаеми, хипотетични, а не сигурни приходи. Вредите от „отнетото ѝ право на обезщетение“ от 6 основни заплати при пенсиониране, причинено от получаването на по-нисък размер обезщетение /само за два месеца по смисъла на чл.106 ал.3 от ЗДСл/ при пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, предстоящо ѝ през 2019г., са недоказани по основание , т.к. към момента на предявяване на ИМ получаването на обезщетението от 6 м. заплати е бъдещо несигурно очаквано събитие, зависещо от ред обективни и субективни фактори.

На следващо място, пропуснатите ползи следва да произтичат пряко и непосредствено от твърдените незаконосъобразни актове и действия на органи или длъжностни лица на ответника. Неоснователни са доводите на Н., че търпи имуществени вреди от незаконното уволнение и от невъзстановяването ѝ на работа поради съкращаване на заеманата до освобождаването ѝ длъжност началник на отдел „Правен“ в ТП на НОИ С. град / предвид принуждаването ѝ да оттегли искането си за възстановяване и избере друго служебно правоотношение/, изразяващи се в получаван по-нисък размер пенсия за инвалидност поради общо заболяване, дължащ се на разликата във възнаграждението между това на началник отдел „Правен“ в НОИ - 2018 лв. и определеното ѝ за длъжността „Главен инспектор“ /в Инспектората на Министерство на икономиката/ - 1565 лв. Не се доказва твърдението на ищцата, че получаваният по-нисък размер пенсия за инвалидност е в пряка и непосредствена връзка с намаления ѝ осигурителен доход и представлява имуществена вреда, причинена от отказа за възстановяване на длъжността началник на отдел „Правен“. На първо място, доказателствата сочат, че ищцата е оттеглила молбата си за възстановяване на работа в НОИ като не се доказва да е сторила това под нечий натиск и принуда /твърденията ѝ за противното не се установиха по категоричен начин от свидетелските показания/. Като е останала на работа в Инспектората на МИ ищцата сама е избрала условията, при които да упражнява правото си на труд,

включително и размера на заплатата. Несъстоятелни са и аргументите на Н., че невъзстановяването на работа е причина за получаване на по-нисък размер обезщетение /само за два месеца по смисъла на чл.106 ал.3 от ЗДСл/ при пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, предстоящо ѝ през 2019г., поради отнетото ѝ право на обезщетение от 6 основни заплати поради пенсиониране, пряка и непосредствена последица от отменената заповед №2009/28.12.2015г. Неоснователно е твърдението на ищцата за дължимо, но неполучени ДМС за периода 2015г.-2016г. с аргумент, че същите са пряк и непосредствен резултат от наложеното ѝ незаконосъобразно дисциплинарно наказание „порицание“ със Заповед № 1015-21-12/31.08.2015 г. на директора на ТП на НОИ - С. [населено място] и изразяващо се в изплащането на по-ниско по размер възнаграждение от м.08.2015г. до уволнението ѝ на 05.01.2016г., в което също не е включено допълнително възнаграждение за постигнати резултати по чл.67, ал.7, т.5 от ЗДСл, произтичащ от разликата между следващата ѝ се брутна заплата и изплатеното обезщетение за временна неработоспособност през 2015г., от една страна, която поради наложеното дисциплинарно наказание, с незаконната си заповед В. я е лишил от получаване на допълнително възнаграждение за постигнати резултати по чл.67, ал.7, т.5 от ЗДСл.

Съгласно чл.67 ал.8 от ЗДСл, допълнителното възнаграждение по ал. 7, т. 5 се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, като се изплаща четири пъти годишно - през месец април, юли и октомври за текущата година и през месец януари - за предходната година, въз основа на оценка по ред, определен в наредбата по ал. 3. От данните по делото се установява, че дължимото ДМС за трето тримесечие на 2015г. е начислено и изплатено. За последното тримесечие на 2015г. и първото на 2016г. не ѝ се дължи ДМС, по аргумент от цитираната разпоредба, т.к. поради ползване на отпуск поради заболяване от м.април 2015г. до м. август 2015г. реално изпълнение на поставените задачи не е било налице.

Гореизложеното обосновава извода, че не е налице и третата кумулативно предвидена от законодателя предпоставка за ангажиране отговорността на ответника – доказана пряка и непосредствена причинна връзка между действията и актовете на длъжностните лица на ответника и твърдения вредоносен резултат.

Ищцата не доказва с пълно и главно доказване доводите си за незаконосъобразни действия на директора на ТП на НОИ, както и твърденията си, че от отменените като незаконосъобразни /нищожни актове на директора на ТП на НОИ и на управителя на НОИ в патримониума ѝ са настъпили твърдените от нея преки и непосредствени неимуществени и имуществени вреди. Не се доказва от ищцата , че

заповедите на посочените длъжностни лица /и конкретно заповедта за прекратяване на служебното правоотношение/ са причинили психичното заболяване на Н., признато ѝ с ЕР на ТЕЛК и НЕЛК и довело до 50% ТНР. Фактът, че по времето, когато е била освидетелствана и твърди, че е търпяла вредите от тежкото заболяване, ищцата е започнала работа при новия работодател - МИ, където не е ползвала дори един ден отпуск поради заболяването си, дава основание на съда да приеме липса на настъпили за ищцата преки и непосредствени морални вреди като резултат от издадената заповед/и.

Предвид гореизложеното и като намира, че не са налице кумулативно предвидените в закона предпоставки за ангажиране отговорността на ответника, съдът следва да отхвърли исковите претенции срещу него, като недоказани и поради това неоснователни.

Съгласно чл.10 ал.2 от ЗОДОВ, при отхвърляне на иска ищецът дължи заплащане на разноските по делото. Такива се претендират от ответника в размер на юрисконсултско възнаграждение и съдът следва да му ги присъди в размер на 200лв., с оглед фактичката и правна сложност на спора.

Ръководен от изложеното, съдът:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. Т. М. – Н. от [населено място] срещу Националния осигурителен институт обективно кумулативно съединени искове за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, причинени ѝ от издадени незаконосъобразни /нищожни/ актове на управителя на НОИ /заповед № 2009/28.12.2015г./ и на директора на ТП на НОИ С. - град /заповед № 1015-21-12/31.08.2015г. и решение № РО-496/23.07.2015г./, както и от незаконосъобразни действия на директора на ТП на НОИ С.-град за периода 2014г. – 2016г., с обща цена на исковите в размер на 89 700лева, като НЕОСНОВАТЕЛНИ и НЕДОКАЗАНИ.

ОСЪЖДА Р. Т. М. – Н. да заплати на Националния осигурителен институт сумата 200лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщаването на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: